

1. Podobnosť Izraela a Cirkvi.**2. Modlárstvo, smilstvo, pokúšanie, reptanie****3. Ako obstáť v tomto pokušení?**

Cirkev je v mnohom podobná Izraelu. (Je svätým ľudom, vyvolený 5M 7,6, Izrael chodil pod oblakom- my chodíme pod Božou ochranou, boli pokrstení v Mojžiša prechodom cez more- my sme boli pokrstení v meno Boha, nášho Pána, ktorý je živý. Všetci Izraeliti jedli duchovný pokrm a pili duchovný nápoj daný od Boha, my jeme ten živý Chlieb a pijeme pravý nápoj, ktorý sme dostali od Pána.) Napriek Božej prítomnosti a spoločenstvu, ktoré Izraeliti mali, nezdedili zasľúbenia. Naopak ich telá, popadali na púšti, ich životy zostali bez pamiatky. Zostal iba výstraha pred ich životom. Veľký výkričník: Pozor! Tento príklad z dávnych čias, nás má varovať.

Čo urobili Izraeliti zlého? Čo bolo ich dychténím za zlým? Vari nemali právo sa dožadovať životných istôt? Tam v Egypte mali kde bývať, mali čo jesť, mali prácu, ťažkú ale mali. Máme sa im čudovať, že boli nespokojní s Mojžišom? Vytiahol ich z bezpečia krajiny na neznámu púšť, kde nemali čo jesť a piť. Nemali istotu, že sa dožijú druhého dňa. Dožadovali sa iba legitímneho práva na slušný život v bezpečí.

Ako nazvať človeka, ktorý oberá ľudí o základné istoty prežitia? Neoznačili by sme ho, ako necitlivý vodca, či trýzniteľ bez lásky? Apoštol Pavol ale ukazuje, že problém nebol vo vodcovi - Božom mužovi Mojžišovi. Problém bol v ľude. Nebuďte dychtívi po zle, ako boli oni. Nedožaduj sa toho, čo Hospodin- Boh odoprel ako zlo. Žiadostivosť po zle sa prejavila u nich modloslužbou (žiadali si spraviť bohov 2M 32,1-6 Sadol si ľud, aby jedol a pil a potom vstal k zábave), v smilstve (smilstvo s dcérami moábovými 4M 25,1-7), v pokúšaní Pána (vody zo skaly- Či je Hospodin medzi nami, či nie? 2M 17,7) a v reptaní (chceli kameňovať Mojžiša, návrat vyzvedačov 4M 14,2).

Modlárstvo, smilstvo, pokúšanie, reptanie. Čo je zlo, ktoré si žiadame? Čo nám Pán Boh odopiera? Čo je zlé na tom, sadnúť si po týždňovej ceste, trocha zajesť, trocha popiť, trocha sa zabaviť, trocha si pofajčiť? Ako hovorí dnešná mládež: Chceme žiť taký normálny kresťanský život. A my ostatní či nehovoríme: Nemám právo si odpočinúť po toľkých rokoch? Či som sa dosť nenarobil? Nech robia mladší. Alebo nech pracujú tí, čo sú za to platení. Alebo tí, čo boli zvolení. Koho uctieваме, keď hovoríme, že máme právo na oddych, zábavu, jedlo, pitie? Seba, či Boha?

Hospodin zakázal Izraelu modloslužbu. Zakázal mu uctievať iných bohov okrem Neho, zhotoviť si podobu čohokoľvek a uctievať to ako Boha (2M 20,3-5). Modly a modloslužba sú s Bohom nezlučiteľné! Modla je mŕtva, je ničím, lebo je vytvorená človekom. Ten kto uctieva modly, sa im podobá, je duchovne mŕtvy. Napriek tomu, že modla je mŕtva, pôsobia cez ňu duchovné sily zla. Preto uctievanie modiel je Hospodinovi ohavné a duši človeka zhubné. Uctievanie modiel prirovnáva SZ k duchovnému smilstvu. Je to nevera, smilstvo voči Bohu. To je teória z Písma. Aká je prax? Premietnime si to do života a budme pred Bohom úprimní. Neúprimnosť a pretváрка nič neschovajú a navyše neumožnia zmenu.

Nepoznám brata, sestru, kto by priamo uctieval sochu, rytinu, či obraz spôsobom ako píše SZ. Je prekvapujúce ako v NZ je modloslužba spätá so smilstvom: Ten, kto slúži stvoreniu, miesto Stvoriteľa je vydaný v žiadosti svojho srdca do nečistoty (Rim 1,23-25). Ten, čo žije v márnosti svojej mysle, odcudzuje sa životu Božiemu, otupie do bezcitnosti a oddáva sa páchať každú nečistotu nenásytnou žiadosťou (Ef 4,17-19). Ak čítame kto nezdedí Kristove kráľovstvo (1K 6,9, Ef 5,5) je na 1 mieste smilník a nasleduje modlár!

Modloslužba je teda úzko spätá so smilstvom. Keď na tróne srdca nepanuje Boh, človek sa poddáva sexuálnym žiadostivostiam. Odkiaľ sa berú vášne a žiadosti v našich srdciach? Či nepochádzajú z toho, že slúžime inému Bohu, než tomu, ktorý nás vyviedol z otroctva hriechu? Boh, ktorý vyviedol Izrael z Egyptského otroctva nestrpí konkurenciu. Takú nepravosť nenechá bez trestu. Komu slúžiš? Ak si zažil vyslobodenie Jeho mocnou rukou, počuj čo ti hovorí: Nebudeš mať iných bohov okrem mňa! Nebudeš mať nikoho a nič predom mnou a okrem mňa! Nebude mať prednosť pred Bohom tvoj manžel/ka, chlapec/dievča, deti, rodina, zbor, idoly, práca, tvoje telo, dovolenky, príroda, šport, koníčky, auto, závislosti, TV, internet, sociálne siete. Pisateľ listu varuje: A tak ten, kto sa domnieva že stojí, nech hľadá aby nepadol (v.12). Nevaruje tých, čo naozaj stoja, ale tých, čo žijú vo falošnom ubezpečení, že stoja. Nežijeme aj my v domnienke že naším bohom je Boh, ale pritom sme si bohom sami?

Položme si otázku: Čoho sa nedokážem vzdať vo svojom živote v prospech Boha? Čo mi bráni v tom, aby Pán Ježiš jediný kraľoval v mojom srdci? Polož si aj ďalšie otázky:

*Premrhávam hodiny zábavou, koníčkami, ale čas na Pána Ježiša si nachádzam len ťažko?
Je moja túžba po žene/dievčati/mužovi/chlapcovi silnejšia, ako poslušnosť Jeho Slovu?
Je mi práca, peniaze, kariéra, osobná ambícia prednejšia, ako služba pre Jeho kráľovstvo?
Pre pokoj v škole, v práci, či v rodine radšej chodím po pohodlnej, širokej ceste zapierania Krista?
Dbám o svoje telo, ale trápim svoju dušu nevyznaným hriechom, či starým hnevom?
Je mi šport alebo stvorená príroda prednejšia, ako tvoja účasť na bohoslužbe?
Zakrývam si oči pred hriechmi, namiesto toho, aby som ich vyznával a modlil sa o ich opustenie?*

Cirkev vlašnie, pretože duch tejto doby je duchom modlárstva. Už to nie je iba Pán Ježiš, ktorý určuje smerovanie a je normou pre život. Ale sú to naše záujmy, naše motívy. O nich sa nehovorí a neodkrývajú sa, pretože by neobstáli pred Svätým Bohom. Tieto motívy sa skrývajú za slobodu a právo rozhodnúť sa vo „svojom“ živote. Už keď hovorím o „svojom živote“ o „svojom rozhodnutí“ o „svojej slobode“, už to svedčí o tom komu patrí trón môjho srdca - „môjmu“ JA. Naše ja repce a sťažuje si, keď má pocit, že mu je ublížené. Nikto sa o mňa nestará, nikto na mňa neberie ohľad. Som to ja, ktorý som nemilovaný, nepochopený, neohodnotený. Ja, ktorým necitlivo opovrhujú... Toto ja repce a obviňuje Boha z nespravodlivosti, keď mi zariadil takýto život, a obklopuje ma necitlivými, vodcami, „neláskavými bratmi, sestrami“. Je to moje ja, ktoré sa sťažuje podobne ako Izraeliti. Nám, ktorých zastihol koniec čias je toto napísané na výstrahu: Skončili pobití a rozmetaní na púšti. Tak to končí, keď sa „ja“ stane bohom. Pán ale hovorí: Nebudeš mať iných bohov predomnou! Odpovedzme si každý: Komu slúžiš: Bohu alebo sebe?

Princíp tolerancie hriechu, pseudo lásky v Cirkvi rovnako ukazuje na modloslužbu humanizmu. Ak v snahe prejaviť lásku bratovi, sestre, si zakrývam oči pred ich hriechom, ctíme človeka, nie Boha. Tolerancia je menej náročná ako konfrontácia. Koľkokrát sme počuli to známe: Nerieš to. Tolerancia hriechu ale nevyrieši hriešny stav. Ak toleranciu hriechu (svojho, či brata, sestry) povýšim nad poslušnosť Jeho Slovu, je to modloslužba. Ak má niečo pred Bohom prednosť, nie je modloslužba?

Skúsme sa otestovať, každý z nás, komu vlastne slúžime: Komu venuješ to najlepšie, čo máš (myšlienky, čas, peniaze, snahu, energiu, telo, vzťahy..)? To komu/čomu venuješ svoje hodnoty, ten ti vládne. Ten je buď tvojím Bohom, alebo „bohom“-modlou! Vieme, že Pán nenechá bez trestu, ak je tvojím bohom modla.

Ako obstať v tomto pokušení? Pán Ježiš je centrom našej viery, iba vďaka Nemu máme nový život. On triumfálne porazil všetkých „bohov“ tohto veku. A tak každý môže v Jeho mene vierou prijať odpustenie hriechov. V mene Ježiš máme moc víťaziť nad mocnosťami temnoty. Máme moc víťaziť nad žiadosťami vlastného tela, máme moc víťaziť nad túžbou po svete. Tieto sily nemajú nad nami žiadnu moc, ak ON je Pánom srdca. Diabol nemá moc, ak je ON tým jediným, ktorý má prednosť pred všetkým a pred každým.

Pavol napriek démonickému pôsobeniu modiel hovorí: iba ľudské pokušenie vás zachvátilo. To „iba“ znamená, že to nie je nezvládnuteľné, nič na čo by sme neboli vystrojení a zmocnení. Božia vernosť je garanciou, že len do úrovne našich možností a schopností dopúšťa pokušenia. Nemáme sa teda obhajovať ako korintskí, že pokušenie, čo na mňa prišlo, je nad moje sily, ja to neviem zvládnuť, ja som iný ako ty, vyhovárať sa na pôsobenie diabla. Tieto pokušenia sú len a len ľudské. Ak sme poslušní Bohu, on nás učí utekať pred hriechom a nie povoľovať žiadostiam. Ak dovoľíme žiadostiam, aby kraľovali v našom tele, nepanuje tam viac Kristus, ale modla-žiadosť. Vďaka Bohu, že spolu s pokušením ukazuje a dáva východisko, aby sme mohli znieť, aby sme ho zvládli. Vďaka Božej milosti môžeš byť prijatý a oslobodený. V sile moci Pána Ježiša máme nádej, že to zvládneme. On je Boh, ktorý sa zmilováva. On je Boh, ktorému však neunikne nijaká neprávosť. Zmiluje sa nad každým, kto sa v hriechu k Nemu obracia o pomoc.

A preto moji drahí nečudujme sa dnešnej situácii, ktorá tak v mnohom i nás rozdeľuje. Hľadáme zjednotenie v tele Pána Ježiša (v.17). On je hlavou svojej Cirkvi, my nie sme hlavami, sme Jeho údmi. Nehľadáme zjednotenie v tolerancii vlastných hriešnych postojov. Utečme pred sebeckým modlárstvom ku Bohu živému a zachraňujúcemu. Naše postoje a očakávania zjednotí sám Pán Ježiš, keď prevezme vládu nad našim srdcom. Nech sú naše životy na Jeho slávu.